

Markanpuolen inflatio.

Se oli siihen aikaan, kun isä lampun osti, viimeistään silloin, kun hän radion osti.

Joka ilta tapasimme toisemme Kirkkokadulla. Me, tapaavaiset, olimme, mikä väärinkäsitysten välttämiseksi mainittakoon, maskulineja. Tietysti toinen puoli kävelevistä oli yleensä femininejä. Heille me nostimme hattua tai oikeastaan lakkia, sillä vain aniharva, joku synnynnäinen herrasmies Pöpi, käytti hattua. Minäkin yritin, tuplatessani viidettä luokkaa, mutta se oli mallia 1918, se hattu, joten se jäi pois ja muuttuivat naisten hatuksi.

Tyttöjä katselimme aina kaukaa, mutta läheltä tuskin uskalsimme vilkaistakkaan. Joskus oli Hän siellä ja silloin minä olin kuin tulisilla hiilillä. Pojat tekivät parhaansa, sijoittivat minut tai yleensä aina sen, jonka Hän siellä oli, laitimmaiseksi, niin ettei Hänen oli pakko huomata. Ja sitten lopulta, kun kello alkoi lähetä kymmentä, meistä joku pyörähti Paulamäen kohdalla tai Antellin nurkassa tai Erottajalla, kohotti lakikireuhkaansa filmistä opitulla tavalla ja sanoi värisevällä äänellä: Iltaa neiti.

Se vaati taktiikkaa. Piti osata kävellä niin, että, mieluummin sattui kohdalle juuri silloin, kun naurava tyttöriivi tai supattava neitsyyparvi kääntyi sekini. Ja sitten käveltiin silloille. Minnekäs muualle. Merkillistä kuinka paljon siitä säästä on aina riittänyt puhetta.

Joka ilta tultiin Kirkkokadulle ja aina käveltiin markanpuolta. Ei ollut kysymys siitä, että hilkunpuolta olisi halveerattu, mutta markanpuoli oli markanpuoli ja meidän puolemme. Sieliä puhuttiin saksasta ja ruotsista ja matikasta. Se oli vielä perintöä siltä ajalta, jolloin koulunkäyntikin oli ollut harvinainen ja arvossapidetty kunnia ja koululaiset olivat oma ryhmänsä. Jos ei ollut markkaa saattoi sen vipata, sillä markatta ei voinut kävellä, vaikka se yleensä olikin ainoa raha. Markan puutteessa saattoi kävellä silloilla tytönkin puutteessa.

Mutta ajat muuttuvat ja vaikka me emme muutu, muuttuvat tavat. Nykyisin minä saan melkein yksin kävellä markanpuolta, jonne askeleeni vaistomaisesti johtavat, osaksi siksi, että hilkunpuoli on täyteen ahdettu.

Ehkäpä nykyiset koululaiset ja toiset lukevat kaikki illat, koska heitä ei näy Kirkkokadun markanpuolella. Tai sitten on markka liian pieni raha ja on kaikesta päättäen tapahtunut markanpuolen inflatio. Markanpuoli on pysynyt markanpuolena, mutta hilkunpuolen perään on pistetty nolla ja se on muutenkin sidottu elinkustannusindeksiin. Ja siksi se vetää puoleensa niitäkin, jotka puhuvat matikasta ja vanhoista verbeistä ja kotaineista ja geometriasta. Mutta se on eräänlaista perinteettömyyttä. Mennään sinne, missä markka ei ole rahaakaan, niinkuin mennään kaikkialla muuallakin. Aika on materialin aikaa.

Markanpuoli on kärsinyt inflaation samalla kuin lukiolaisista on tullut teinejä.